

Gedigte

HERFSLEWE

Vanoggend kom die son tog weer op
en ek eet lang tand my bordjie sop;
witstinkhout blare val op my kop en hart
totdat alles een winternag stop.

BY DIE DOOD VAN 'N MOEDER

Familielede is draers van die kis langs mekaar,
maar hulle is almal lankal kwaad uitmekaar,
met verversings sit hulle om tafels en stryk verskille uit;
daar eenkant staan 'n soutpilaar, bot en onversoenbaar.

GESELLIGHEID

Heel gesellig eet ons klomp by ou perskebome saam
aan ons laaste suur laatvuggies, wie weet, ons laaste maal;
ons is vrolik as ons lag oor die jare in 'n knipoog vergaan,
dan lui daar 'n foon: ou Japie is dood – stil heengegaan.

OUETEHUIS?

Ek sien dit in een kind se oë: wat van 'n ouetehuis,
dan kom nog twee en bespreek ons toekoms as ons rolbos word,
erken dat ons onself tog nog versorg en die bad ruil vir stort;
die land kantel na afvat, maar ons is nog steeds in ons eie huis.

HOOP OP 80

Met ouer word besef jy dat die einde wag,
bome van vriende wat val, is 'n terugslag,
maar die harde werklikheid van hierdie toestand
word versag deur die troos van 'n nageslag.

JONKHEID VAN DIE OUDERDOM

HERINNERINGE

Gebeure in bokse oor sewentig jaar opgetel
verpak in my herinnering, oor familie asook
oor Gog-Magog in ons eie tyd, kan ek nou aan
my kleinkind met blink oë en oop ore oorvertel.

OORLOGSUG

Mense is inherent goed, boos, wars
van mekaar, 'n vuurspuwende berg;
insig in oorlogsug oor jare verwerf:
Vesuvius sal nou erger uitbars.

WYSHEID

Hulle loop wankelrig, sien sleg en is half-doof,
 met vervreemding in 'n nuwe wêreld belas,
 maar hulle lewenservaring is in 'n maalstroom gewas;
 nou kan wyse oë die wesenskern oopkloof.

COVID-19**SWART MANEL**

Lank gelede sweef daar in ons stamlande die Swart Dood
 Desiderius Erasmus vlug met boekkis in nood;
 wie het ooit gedink dat Swart Manel wéér in ons tyd van kis tot kis sou sweef
 'n gestorm vir kos terwyl die doodsklok lui laat my tuis met 'n stukkie brood;
 nou keer mense weer na mekaar – dit lig ons op in hoop.

HENNIE PIETERSE

E-pos: pieterhjc@absamail.co.za

1. REËNBOOG

Seeruisings oor deinings;
 en die groen see kaats 'n rooi son.
 'n Reënboog draai sy kaleidoskoop oor die aarde,
 laat val fyn skitterings van lig
 wat deur die prisma van die firmament
 in die tyd inwig.

Die reënboog is soos geloof wat ons klee in hoop,
 met die smeking dat God sin sal bring en ons doop
 in die bestaan waar ons verbly in vreugdekleure loop.

2. MÔRESON

Wie het die son so skraal in gloed sien opkom oor die oerslik
 as die eerste skynsel oor ons bestaan?

God het self die klein atoom met 'n enkele woord
 so ligweg uitgeskiet in die uitspansel en elke moontlike soort
 soos rooigrassprietjies laat uitloop
 en boslelies laat blom
 om ons in die planeet aan Hom te laat behoort.
 O Heer, as ons maar U lof kon uitsing,
 en jubbelend U genade kon ná-woord!

3. LEWE

'n Meeu swenk soos 'n vlieër se lint
 voortgedryf deur 'n nuwe wind,
 na die wit van die eerste skittering van die stil lig.
 Ek kniel soos 'n kind
 by vissies in 'n poel waar die lewe begin wink
 met krappies en seewier wat vrolik rinkink,
 steek my vingers in
 die roersels wat uitkring,
 soek en soek na lewensin
 in die oervloeistof
 en dan die meeu
 lewend
 in die kring ná kring
 sodat ek later
 dankbaar bid tot God die Vader

4. BLYDSKAP

Het almal saamgesing in die vreugde van die eerste lewe?
 Loeries koketterig geklee in somerskleur bewe
 van blydschap oor die uitgelate ligstrale
 wat oor al wat boom en blaar is swewe.

Sandtrapsuutjies kreun van lekkerte
 en steun teen die duin waar hulle goggas kry,
 terwyl die insekte hulle verras probeer vermy.
 Olifante juig slurpe omhoog
 en die miertjies
 wriemel ywerig verby.
 Die sjimpanjees snoep
 en smoesel tevrede,
 terwyl ietermagogs
 skubbe ratel van plesier.

En ek verwonder my
 oor die vreugde
 wat so kortstondig bly.

PIETER VERSTER

E-pos: versterp@ufs.ac.za